

ΠΟΙΗΣΗ

Νιό Χωριό, Χωριό μου Αγαπημένο...

του Σάββα Φελλιά

Στεφάνι στο κεφάλι ο Πενταδάκτυλος
 στα πόδια τα λιοχώρια καταπράσινο χαλί!
 Το αγαπημένο μου χωριό!
 Η αιωνόβια βαλιανιά αγέρωχη στο τρίστρατο να στέκει
 το εκκλησιάκι του Προδρόμου να σκέπει,
 κι οι πράσινες κορφές από ψηλά να χαιρετάνε
 τ' Αη Χαράλημπου το τρίβαθρο ψηλό καμπαναριό.

Νέο Χωριό, χωριό αγαπημένο
 από τους ξένους πατημένο
 στες στράτες που μεγάλωσα γυρνώ,
 τα βήματα οηόισια με φέρνουν
 το σπίτι που γεννήθηκα να δω!

Βλέπω το γνώριμο ξωπόρτι
 διαβαίνω τη μακρόστενη αυλή
 νοερά μπροστά μου ζωντανεύει
 η φοβερή, απαίσια σκηνή.

Οκτώ ψυχές παλεύουν με το χάρο,
 ακούω κλάματα, φωνές σπαρακτικές
 κι όλα θα χαθούν, θα σβύσουν
 όταν το θάνατο σκορπίσουν
 οι δολοφονικές οπλοριπές.

Φρικτό το θέαμα, Θεέ μου!
 Τα πάντα γύρω έχουν σβύσει,
 οκτώ κορμιά στο αίμα τους να πλέουν χωρίς βοήθεια καμιά
 κάποιος το χέρι του ν' απλώσει
 τα βουρκωμένα απ' τον τρόπο μάτια τους να κλείσει.

Και ξαφνικά στο νεκρικό θανάσιμο τοπίο
ένα βρεφόκλημα ταραίζει τη νεκρική, μακάβρια σιγαλιά
κι ένα βρεφάκι στα αίματα ρουσμένο κλαίει, σπαρταράει
τα χέρια απλώνει, ψηλαφάει
της σκοτωμένης μάνας του την άψυχη αγκαλιά.

Απίστευτο μα αθηθινό πέρα ως πέρα
το γεγονός που ακοηουθεί!
Σαν από μηχανής Θεός κάποια γυναίκα
χέρι βοήθειας να δώσει και το βρεφάκι να σωθεί!

Γλυκειά μου μάνα, αδέλφια μου, ανήψια μου αγαπημένα,
αιώνια η μνήμη σας να μένει!
Υπέρτατη η θυσία σας, το χρέος σας ασήκωτο, βαρύ
δικαίωση η πατρίδα περιμένει
κι εκπλήρωση του χρέους καρτερεί!

Η νέα γενιά να πάρει τη σκυτάλη
και στόχο αμετάθετο να βάλει
με ενότητα και σύνεση οδηγό
στην ξενοπατημένη μας τη γη να φέρει
απ' άκρη σ' άκρη ριιτρωμό!

Τους άγρια σφαγιασθέντες συγγενείς και χωριανούς μας μνημονεύω
Και τη γραφή μου τούτη στην υπέρτατη θυσία τους αφιέρωμα προσφέρω!

Νέο Χωρίο Κυθρέας
Δεκέμβριος 2007